

MARIA SINTES VIDAL | Va ser diagnosticada de càncer amb 15 anys

● **Tenc 17 anys i som de Maó** ● Ara he acabat primer de batxillerat i m'agradaria estudiar Dret a Barcelona ● **Amb 15 anys me van diagnosticar un limfoma de Hodgkin, malaltia que he aconseguit superar** ● He creat un blog en el que explico els diferents moments viscuts durant el tractament ● **L'objectiu és ajudar altres persones afectades.**

«El càncer es converteix en una part de tu»

Maria Sintes comparteix experiències a 02octubre.wordpress.com.

Isaac Pons de Rosa

Tenia 15 anys quan els metges li van diagnosticar un limfoma de Hodgkin. Càncer. Una malaltia que ja havia mal tocat la família. Però Maria Sintes Vidal és una al·lota molt vital i positiva, cosa que l'ha ajudat a superar l'obstacle. Ara, amb tot passat, comparteix l'experiència a Internet, amb un blog que «no sabia si era bò o dolent, però que suposa fer públic el que m'ha passat».

Tenia por de publicar el blog?

– No era por. Tothom ho sabia, però qualque cosa em tirava enre. Vaig publicar el blog sense dir res a ningú. Va ser una amiga la que me va dir que no ho dubtés.

El blog no és per jo, encara que m'agrada escriure, és per a la gent. A jo m'hauria agradat que algú que ho ha passat m'hagués ajudat, amb consells. Per açò crec que el blog podrà servir a algú.

L'ha escrit fa poc?

– Una part la va escriure la meua mare, però la resta és meua. M'he inspirat molt en Albert Espinosa, no només per la seva experiència, també per com escriu, explicant les coses amb naturalitat. Al blog tot té una explicació. Fins i tot he volgut indicar la roba que duia en cada sessió de quimioteràpia, el *box on* me la feien i les coses que em passaven, com quan em va començar a caure el cabell.

Li ha canviat la manera de plantejar-se la vida?

– Suposa un canvi radical. Considerar que, psicològicament, passes de filleta a dona en un instant,

perquè et toca viure situacions difícils, com veure't sense cabell, o sense celles, o com et quedes blanca perquè no pots prendre el sol. Hi ha moments que deixes de menjar i t'aprimes, i te veus d'una manera que impacta. Et fa veure la vida d'una altra manera. Quan estàs malalt gaudeixes més de les coses, ets com més feliç. Pot xocar, però és així. Penses que pot ser la darrera vegada que ho fas i procures gaudir-ho.

Hi ha angoixa? O por?

– La por hi és a partir del dia que tot comença. I encara en tenc. Però no és la mateixa por, perquè has vist que tot va bé i que després del càncer hi ha vida. Això no treu que, mentre fas la 'quimio', quan vas amb les amigues, estiguis sempre pendent de si estàs bé, o de si et pots sentir malament en qualque moment. Escoltes molt el teu cos. Però si estàs bé, ho has de gaudir.

El camí deu ser llarg.

– Sí, però quan ja ho has passat veus que ha estat més ràpid del que pensaves. Feia una sessió cada quinze dies. Era fer-ne una, tenia uns dies per recuperar-me, i ja en tocava una altra. I així fins a dotze. A la novena ja no podia més. Però quan acabes el tractament dona la sensació que no ha estat per tant.

Des d'un principi li van dir que aquest càncer era curable. Així i tot, què ha estat el més dur?

– Em van dir que era curable, però en aquell moment no hi pensava. Va ser un drama. Noltros anàvem molt de metges, perquè m'ho miraven tot. El dia que me van dir que estava malalta i que necessitaria quimioteràpia era una cita més. La primera reacció va ser dir que jo no me la faria.

Per què?

– Només feia un any de la mort de

la meua àvia, na Juana, que havia estat quatre anys amb la quimioteràpia. Havia estat molt cruel, la va desmillorar molt. I em va venir la seva imatge, sense cabells i sense poder-se moure. Però tenia 70 anys. I la doctora em va demanar si sabia què me podia passar si no feia el tractament, i em donava igual, duraria el que hagués de durar i prou. Però m'ho vaig replantejar i vaig veure que no en quedava altra que lluitar.

S'avia ha estat ben present, idè.

– Sí, de qualque manera, vaig viure la seva malaltia des de fora. I ara l'anava recordant a mesura que me passaven les mateixes coses que a ella, com la caiguda del cabell o quan em feien la 'quimio' al mateix lloc. L'he tingut més present quan ha faltat.

Al blog diu que és molt somiadora. Ara ho és més?

– No és que ho sigui més, és d'una altra manera. Abans, com una al·lota de 15 anys, podia somiar en tenir un bon mòbil. Ara pens amb altres coses. El meu somni és acabar segon de batxillerat i poder fer la carrera de Dret, i poder viatjar per tot el món.

El càncer segueix sent tabú?

– Sí no acceptes el que tens, no ho podràs superar. A la gent que parlava amb jo li costava mencionar «càncer». I no passa res si es diu el nom. Impressiona, però el nom és de de menys. S'ha d'assumir.

En una entrevista a «Es Diari», Luz Casal deia que el càncer és com una amiga, per les batalles compartides.

– Sí, es converteix en una part de tu. Fa dos anys que me'l van diagnosticar i encara en xer, i he tret el blog. I visc a la mateixa casa on ho vaig passar tan malament, i tenc cabell guardat de quan em va caure. És una cosa que no se t'oblida mai.

Tu mano
nos da vida

projecte home
balears

EROSKI
amb tv

Ayudamos a seguir
trabajando en la prevención,
investigación y tratamiento
de las drogodependencias.

Ajudan's a seguir fent feina
en la prevenció, investigació
i tractament de les
drogodependències.

1€
Frisbee solidario
Frisbee solidari